

061 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

't Paerd voere

M'n broer en ik zelle zô 'n jaer of tien, twaalf gewist zijn, toe we 's zondags mit vaoders meeinginge om 't paerd van m'n vaoder z'n baos te voere. Hij was koetsier en dan hà-je 's zondags ok voor 't bêêst te zurge.

Zôdoende hadde we elke zondagmiddag 'n min of meer verplicht wandelingchie naer Beneejekaark en we weunde zelf op Slierefruit (van Bouwvereniging 'Sliedrecht-Vooruit'). Behaalve hooi en waoter kreeg 't paerd ok 'n paor winterpeeje en dat lustte dat bêêst 't liefste van aale ete dat-ie kreeg. Wij wazze d'r trouwes ok nie vies van. Want toe m'n vaoder 's buite de stal waoter ging pompe, hebbe we ieder 'n flinke pee gepikt en in ons zak gestoke.

Nou mosse we 's aeves aaltijd naer de kaark en hoe we 't in ons hōôd krece weet ik nie meer, mor we zelle wel gedocht hebbe: "Dat is 's wat aandere dan pumperemuntjes, dus laete we ze tot vanaevend onder kaarktijd bewaore". Hoe we die peeje thuis zolang weggemoffeld hebbe weet ik nie meer, mor 't was toch gelukt om ze mee naer de kaark te neme. We zatte aaltijd onder de gaolderij van 't Urgel en daer hà-je toe van die banke mit hōôge leuningge waer-ie as jonges zijnde ongezien wel wat uit kon spōôke. Nou is peeje ete wel gēên slechtighaid, mor we voelde wel aan, dat dat in de kaark aigelijk nie hoorde.

Toen we d'r êên op hadde, mos d'n aander nog deurgebroke worde, mor dat ging minder makkelijk as dat we gedocht hadde. M'n broer doch handig te zijn deur 'm op de rand van de bank deur de midde te slaon. Dat gong ok wel, maor aigelijk nie zōas-tie gedocht had; d'n êêne helft kwam mit 'n klap op de grond terecht en trulde mit veul kebaol over de schuine vloer naer vorene.

Nou hà je toen zô 'n klaain kostertie, dat netuurlijk sebiet op de herrie af kwam. Dat mannechie was zōô klaain, dat we z'n kaole kruintjie net bove de banke an zagge komme. We zette dus ons aage al schrap en dat was wel nôôdig ok, want hij pakte Piete 't eerste bij z'n lurve. Die zag dat-ie daerdeur z'n haalve pee zou verspeule, trok z'n aage los en kroop onder de banke deur om z'n toekommend dêêl op te haole. Dat was hēêlemael tege 't zere bêên van de koster, dus d'r hielp gēên moedertie-lief aan; we wiere de kaark uitgegoid. Wij zijn toe maor op d'n dijk blijve wachte tot de kaark uit gong, aandere zouwe ze 't thuis in de gaote gekrece hebbe dat 'r wat an de hand was.

We hadde trouwes buite de waerd gerekend, want 's maondas stong 't kostertie bij ons thuis op de vloer. Daer hêt-ie 't hēêle verhaol in geure en kleure verteld, temenste zōas-tie doch dat 't gegaon was. Nou was 't bij ons thuis zô, dat as t'r grōôte mense praote wij as kaainder ons mond mosse houwe. Daerom hadde we 't lef niet om wat trug te zegge of aanmaarkingge te maoke toe die 't wat aandikte. We krece toe 'n flinke uitbrander van vaoders en de eerste tijd was t'r van mee gaon om 't paerd te voere gēên spraoke. Laeter moch dat weer wel, maor wij mosse buite waoter gaon pompe en zôdoende hadde we gēên lengte om ongezien bij de peeje te komme.